

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3CoCsp/51/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121490587
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 04. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:6121490587.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Mariany Muránskej a JUDr. Martina Barana v spore žalobcu: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, právne zast.: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., 1. mája 173/11, Trenčín, IČO: 47 234 679, proti žalovanej: B. B., nar. X.XX.XXXX, Y. XX, XXX XX T. P., zast.: JUDr. Dávid Hoffman, Hlavné námestie 80, 060 01 Kežmarok, IČO: 43 207 073, o zaplatenie 2.016,66 eur s prísl., o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok zo dňa 01.07.2022 č.k. 4Csp/1/2022-88, takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a III.
- II. Odmieťa odvolanie žalovanej voči výroku II.
- III. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Kežmarok (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„I. Žalovaná je p o v i n á zaplatiť žalobkyni 1.380 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne od 27.11.2021 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Žalovaná je p o v i n á zaplatiť žalobkyni k rukám jej zástupcu Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., 1. mája 173/11, Trenčín, IČO: 47 234 679, náhradu trov konania v rozsahu 21 % trov s tým, že o výške náhrady rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením vyšší súdny úradník.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 278 zákona č. 160/2015 Z.z. civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), § 52 ods. 1 až 4, § 101, § 103 veta prvá, § 517 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 7 ods. 1, 16, 17, 20, 21, § 9 ods. 1, § 11 ods. 1 písm. a), ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere, t.j. ku dňu 16.10.2019 (ďalej len „ZoSÚ“), § 2 ods. 1, 2, 5 a 10 Opatrenia Národnej banky Slovenska č. 10 zo 14. novembra 2017, ktorým sa ustanovujú podrobnosti o posúdení schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

3. Vo svojom odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť istinu vo výške 2.016,66 eur, úroky vo výške 263,25 eur a úroky z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2.016,66 eur od 16.09.2020 do zaplatenia.

4. Na základe vykonaného dokazovania ma súd za preukázané, že dňa 16.10.2019 strany sporu uzavreli zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanej revolvingový úver s výškou úverového rámca 2.000 eur a žalovaná sa zaviazala platiť minimálne mesačne splátky dohodnuté v zmluve o úvere. Podľa výpisu čerpania splátok a úhrad žalobca na účet žalovanej z titulu zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX poukázal peňažné prostriedky vo výške 2.000 eur. Následne žalovaná postupne vyčerpala ešte celkom 126,93 eur, spolu teda vyčerpala istinu úveru vo výške 2.126,93 eur. Žalovaná na úverový účet zaplatila celkom 444 eur. Medzi stranami nebolo sporné a súd nemal dôvodné pochybnosti o tom, že zmluva o úvere v prejednávanej veci má charakter zmluvy spotrebiteľskej. V danej veci žalovaná strana nespochybnila a súd na základe vykonaného dokazovania nepovažoval za dôvodne spochybnené, že strany uzavreli ústnu zmluvu o spotrebiteľskom úvere s obsahom tak, ako vyplýva z predložených listinných dôkazov. Žalovaná strana nespochybnila žiadne rozhodujúce skutočnosti vyplývajúce z listinných dôkazov týkajúce sa ako samotného obsahu zmluvných dojednaní strán, tak aj prevedenia peňažných prostriedkov vo výške 2.000 eur na účet žalovanej v deň uzavretia zmluvy, tzn. 16.10.2019 a následného čerpania úveru a poukazovania úhrad žalovanou na úverový účet vedený u žalobkyne tak, ako to vyplýva z predpisu splátok a úhrad predloženého žalobkyňou. Nakoľko však na listinách absentuje podpis žalovanej a Zákon o spotrebiteľských úveroch pre zmluvu o spotrebiteľskom úvere vyžadoval písomnú formu, ktorej naplnenie v danej veci žalobkyňa nepreukázala, súd prijal právny záver, že absencia podpisu žalovanej na zmluve o spotrebiteľskom úvere má za následok to, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalovanej na základe zmluvy o úvere v danej veci je potrebné podľa § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ považovať za úver bez úrokov a bez poplatkov. Vzhľadom na túto špeciálnu právnu úpravu obsiahnutú v Zákone o spotrebiteľských úveroch sa súd nestotožnil s argumentáciou žalovanej o neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v dôsledku absencie podpisu žalovanej, neexistencii záväzkového vzťahu medzi stranami založeného zmluvou o spotrebiteľskom úvere a existencii nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu neplatnosti zmluvy.

5. Vzhľadom na spotrebiteľský charakter predmetnej zmluvy, bolo povinnosťou súdu zaoberať sa splnením povinnosti veriteľa preskúmať bonitu žalovanej pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere s dostatočnou odbornou starostlivosťou. Žalobca v písomnom vyjadrení k odporu žalovanej uviedol, že bonitu žalovanej posudzoval podľa údajov uvedených v bode 10. - 26. zmluvy o spotrebiteľskom úvere a z listín, ktoré v podaní označil a predložil v jeho prílohe. Podľa žalobcom predloženého výpisu z bankového účtu žalovanej za mesiac september 2019 žalovaná len v tomto mesiaci uhradila trom spoločnostiam za štyri úvery celkom 921,74 eur. Preto takýto spôsob overenia bonity žalovanej nemožno charakterizovať inak, ako hrubé porušenie povinnosti žalobkyne posúdiť bonitu žalovanej s odbornou starostlivosťou. Listina „Zmluva o spotrebiteľskom úvere - revolvingový úver“ v úvodnej časti v bodoch 10.-26., na ktoré poukazoval zástupca žalobcu, obsahuje údaje o tom, že žalovaná bola vydatá, mala vyživovacie povinnosti voči jednej osobe, bývala u rodičov, bola zamestnaná od XX/XXXX u zamestnávateľa - V., jej čistý mesačný príjem bol 853,33 eur a čistý mesačný príjem jej partnera 1.400 eur. Pravdivosť týchto údajov žalovaná však nepotvrdila svojim podpisom. Prílohou interného dokumentu majú byť správa z NRKI (nebankový register klientskych informácií) a výsledok automatického dotazu Sociálnej poisťovne. Verifikácia zamestnávateľa žalovanej podľa tohto dokumentu hovorom neprebehla. Pri odpovedi na dotaz do externého registra CEE je uvedená odpoveď „Error“.

6. Súd preto na základe uvedeného dospel k záveru, že žalobca nepreukázal, že by pri skúmaní bonity žalovanej riadne zistil a overil výšku čistého mesačného príjmu žalovanej a jej partnera, z ktorého pri skúmaní bonity žalovanej vychádzal. Pravdivosť údajov o výške čistého mesačného príjmu žalovanej 853,33 eur a jej partnera 1.400 eur uvedených v bodoch 10.- 26 úvodnej časti listiny „Zmluva o spotrebiteľskom úvere- revolvingový úver“ žalovaná nepotvrdila svojím podpisom. Podľa Opatrenia NBS však ani čestné vyhlásenie spotrebiteľa o výške príjmu nie je preukázaním príjmu spotrebiteľa a celková výška čistých príjmov spotrebiteľa podľa § 7 ods. 20 písm. a) ZoSÚ sa vypočítava ako aritmetický priemer čistých skutočných príjmov spotrebiteľa spravidla za obdobie bezprostredne predchádzajúcich troch kalendárnych mesiacov pred posúdením schopnosti splácať (§ 2 ods. 4 Opatrenia NBS). Žalobkyňa v danej veci takýto postup nepreukázala. Súdu nepredložila ani výsledok dopytu ohľadne mesačného príjmu žalovanej zo Sociálnej poisťovne, ktorý má byť prílohou jej interného dokumentu o skúmaní

bonity žalovanej. Žalobkyňa súdu predložila iba výpis z bankového účtu žalovanej za mesiac september 2019 (čl. 57 - 59 spisu), podľa ktorého na účet žalovanej bol v tomto mesiaci jej zamestnávateľom V. poukázaný vklad vo výške 894,62 eur. Tento jednomesačný príjem žalovanej však nepostačoval pre stanovenie celkovej výšky čistých príjmov žalovanej podľa § 7 ods. 20 písm. a) ZoSÚ, ktorá podľa Opatrenia NBS sa vypočítava ako aritmetický priemer čistých skutočných príjmov spotrebiteľa spravidla za obdobie bezprostredne predchádzajúcich troch kalendárnych mesiacov pred posúdením schopnosti splácať (§ 2 ods. 4 Opatrenia NBS). Žalobkyňa tiež ničím nepreukázala zistenie a overenie príjmu partnera žalovanej vo výške 1.400 eur mesačne. So splátkou predmetného spotrebiteľského úveru minimálne vo výške 57 eur mesačne tak len peňažné záväzky žalovanej predstavovali 1.458 eur, a to bez zarátania nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb žalovanej a ňou vyživovaného dieťaťa, a bez informácie a preverenia, či žalovaná nemá ďalšie peňažné záväzky aj u bankových inštitúcií. Žalovaná teda v čase uzatvárania zmluvy o úvere bola predĺžená. Žalobca mal k dispozícii výpis z bankového účtu žalovanej za mesiac september 2019, podľa ktorého platby v supermarketoch, potravinách a za pohonné hmoty sa v tomto mesiaci pohybovali vo výške 242,74 eur. Bolo povinnosťou žalobcu jednak vyžadovať od žalovanej údaje o výške jej mesačných nákladov na zabezpečenie životných potrieb, čo žalobca nepreukázal, a jednak tieto tvrdenia žalovanej overiť porovnaním s údajmi a informáciami vyplývajúcimi z výpisu z jej účtu za mesiac september 2019, ktorý mal k dispozícii, a vyhodnotiť všetky tieto informácie v kontexte ďalších údajov a informácií. Na základe vyššie uvedených skutočností súd vo veci prijal záver, že žalobca pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere v danej veci nepostupoval s náležitou odbornou starostlivosťou pri posudzovaní schopnosti žalovanej spotrebiteľský úver splácať. Porušenie povinnosti veriteľa stanovených právnu úpravou Zákona o spotrebiteľských úveroch a Opatrením NBS skúmať bonitu žalovanej s odbornou starostlivosťou má podľa cit. ust. § 11 ods. 2 ZoSÚ za následok sankciu v podobe straty oprávnenia veriteľa požadovať na spotrebiteľovi jednorazové splatenie celého spotrebiteľského úveru. Vzhľadom na uvedený právny záver o strate oprávnenia vyžadovať od žalovanej jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru pre porušenie povinnosti veriteľa skúmať bonitu žalovanej s odbornou starostlivosťou súd nepovažoval za účelom rozhodnutia vo veci za hospodárne skúmať aj splnenie zákonných podmienok ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka pre predčasné zosplatenie úveru v danej veci, ktorých splnenie žalovaná strana namietala. Žalovaná je tak povinná zaplatiť iba splatné omeškané splátky istiny úveru. Žalovaná bola povinná platiť mesačné splátky istiny vo výške minimálne 57 eur so splatnosťou vždy k 20. dňu príslušného mesiaca, pričom podľa predpisu splátok a úhrad prvá splátka bola splatná dňa 20.11.2019. V čase rozhodovania súdu (01.07.2022) tak boli splatné splátky za obdobie 20.11.2019 až do 20.06.2022, teda celkom 32 mesačných splátok po 57 eur, čo spolu predstavuje sumu 1.824 eur. Žalovaná podľa predpisu splátok a úhrad na istine zaplatila spolu 444 eur. Nezaplatené splatné mesačné splátky istiny do času rozhodnutia súdu tak predstavujú celkom 1.380 eur, preto súd žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.380 eur a žalobu v prevyšujúcej časti zamietol.

7. K námietke premlčania vnesenej žalovanou, poukazujúc na ust. § 103 veta prvá Občianskeho zákonníka, súd uviedol, že prvá splátka istiny podľa zmluvy o úvere bola splatná dňa 20.11.2019. Žaloba bola podaná dňa 21.09.2021, preto nemohlo dôjsť k premlčaniu nároku na zaplatenie ani tejto prvej splátky. Navyše, prvých 5 splátok žalovaná zaplatila riadne a včas, a do omeškania sa prvýkrát dostala až so splátkou splatnou dňa 20.04.2020. Keďže si žalobca uplatnil nárok na úrok z omeškania, súd podľa § 517 Občianskeho zákonníka priznal úroky z omeškania v zákonnej výške 5 % ročne z priznanej istiny úveru 1.380 eur, odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanej, t.j. odo dňa 27.11.2021 do zaplatenia.

8. O trovách konania súd rozhodol v zmysle ust. § 255 ods. 1 a 2 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 a 2 CSP.

9. Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote žalovaná odvolanie, namietajúc nesprávne právne posúdenie veci a nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie. Uviedla, že nesúhlasí s rozhodnutím súdu, podľa ktorého má zaplatiť žalobcovi sumu 1.380 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne od 27.11.2021 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Rovnako nesúhlasí s výrokom o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a s výrokom o trovách konania. Súd prijal záver, podľa ktorého žalobca pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere v danej veci nepostupoval s náležitou odbornou starostlivosťou pri posudzovaní schopnosti žalovanej splácať spotrebiteľský úver, čo malo za následok sankciu v podobe straty oprávnenia požadovať od žalovanej jednorazové splatenie celého spotrebiteľského úveru a sankciu v podobe bezúročnosti a

bezpoplatkovosti úveru. Nesúhlasí s názorom súdu, podľa ktorého je žalovaná povinná platiť žalobcovi mesačné splátky istiny vo výške minimálne 57 eur so splatnosťou vždy ku 20. dňu príslušného mesiaca, pričom prvá splátka mala byť splatná 20.11.2019. Uvedená mesačná splátka vo výške 57 eur nie je suma, ktorá by sa mala započítať iba do istiny. Súd prvej inštancie nemal za preukázaný skutkový základ ohľadom splatnej istiny pre svoje rozhodnutie. Súd dospel k sume nesplatennej istiny tak, že v čase rozhodovania súdom mali byť splatné splátky za obdobie od 20.11.2019 do 20.06.2022, celkom teda 32 mesačných splátok po 57 eur. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, resp. zmenil tak, že žalobu zamietne.

10. Žalobca sa k odvolaniu žalovanej nevyjadril.

11. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 357 CSP), preskúmal rozhodnutie v jeho napadnutej časti ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

12. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

13. Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu a z dôvodov uvedených žalovanou v odvolaní dospel k záveru, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci a vec správne právne posúdil, pričom v odôvodnení rozhodnutia dal odpovede a riadne odôvodnil všetky pre posúdenie veci podstatné skutočnosti, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, a keďže s odôvodnením napadnutého rozhodnutia sa stotožňuje, na tieto dôvody podľa § 387 ods. 2 CSP odkazuje. Na potvrdenie správnosti záverov súdu prvej inštancie a k námietkam uvedeným v odvolaní žalovanej odvolací súd dodáva nasledovné.

14. Žalovaná v odvolaní namietala nesprávnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie z dôvodu, že súd nemal na základe predložených dôkazov zistený skutkový stav týkajúci sa výšky splátky istiny, na zaplatenie ktorej žalovanú zaviazal. Vyjadril názor, že súd mal žalobu žalobcu zamietnuť z dôvodu, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno, a to nepreukázal, s akou sumou splátok istiny sa žalovaná dostala do omeškania, nakoľko v zmluve dohodnutá výška splátky bola 57 eur, avšak na súdom prvej inštancie prijatý záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti, preto nemožno za výšku splátky istiny považovať celú sumu splátky.

15. Odvolací súd k tejto argumentácii žalovanej považuje za potrebné uviesť, že na základe zmluvy uzavretej medzi stranami sporu dňa 16.10.2019, v nej dohodnuté splátky predstavujú výšku najmenej 57 eur. Preto odvolací súd nepovažuje za dôvodnú odvolaciu námietku žalovanej týkajúcu sa priznanej výšky splatnej istiny. Žalovaná nenamietala skutočnosť, že čerpala úver spolu vo výške 2.126,93 eur, pričom na tento úver mala žalobcovi zaplatiť sumu vo výške 444 eur. Uvedenú sumu je potrebné započítať na zaplatenie prvých siedmich splátok splatných dňa 20.11.2019 až 20.05.2020, pričom na 8. splátku splatnú dňa 20.06.2020 je potrebné započítať sumu 45 eur. Keďže súd prvej inštancie rozhodol vo veci rozsudkom dňa 01.07.2022, správne priznal žalobcovi nárok na zaplatenie splátok splatných do 20.06.2022, čo vo výsledku predstavuje sumu 1.380 eur (teda dlh na 8. splátke vo výške 12 a eur a 24 mesačných splátok splatných od 20.07.2020 do 20.06.2022 vo výške 57 eur, t.j. 1.368 eur). Súd prvej inštancie tak správne rozhodol, pričom žalovanú zaviazal na zaplatenie sumy 1.380 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % od omeškania žalovanej, do ktorého sa dostala deň nasledujúci po doručení jej žaloby, t.j. 27.11.2021, teda deň nasledujúci po tom, čo ju žalobca vyzval na zaplatenie žalovanej sumy.

16. Žalovaná podaným odvolaním napadla rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu, pričom uviedla, že nesúhlasí s rozhodnutím súdu prvej inštancie ani vo výroku II., ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

17. Podľa § 359 CSP, odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

18. Pokiaľ rozsudok vo výroku II. napadla žalovaná, odvolací súd zdôrazňuje, že prípustnosť odvolania má vo všeobecnosti nielen stránku objektívnu, ale aj stránku subjektívnu. Objektívna stránka sa nevzťahuje na subjekt konkrétneho odvolateľa a zohľadňuje vecný aspekt tohto opravného prostriedku, teda či smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu zákonné znaky rozhodnutia, proti ktorému je odvolanie prípustné v zmysle ust. § 355 a nasl. CSP určujúcim podmienky, v prípade splnenia ktorých je odvolanie prípustné. Na rozdiel od toho sa subjektívna stránka prípustnosti odvolania viaže na osobu konkrétneho odvolateľa a zohľadňuje osobný aspekt toho, kto podáva odvolanie, teda či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje podať odvolanie, hoci aj proti rozhodnutiu objektívne napadnuteľnému týmto opravným prostriedkom. Takým dôvodom je skutočnosť, že rozhodnutím súdu prvej inštancie bol odvolateľ po procesnej stránke negatívne dotknutý a bola mu spôsobená ujma dopadajúca na jeho pomery. Subjektívna prípustnosť odvolania je upravená v ust. § 359 až § 361 CSP. Záver o tom, že podané odvolanie je prípustné, tak predpokladá zaujatie záveru o jeho prípustnosti tak po stránke objektívnej, ako aj po stránke subjektívnej. Posúdenie subjektívnej prípustnosti odvolania ale vo všeobecnosti predchádza posúdeniu objektívnej prípustnosti odvolania. (k tomu pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 3Cdo 240/2012 zo dňa 12.11.2012).

19. Odvolací súd pri posudzovaní subjektívnej prípustnosti odvolania dospel k záveru, že žalovanej právo podať odvolanie proti zamietavému výroku (II.) neprináleží. Napadnutým výrokom o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti totiž nebola žalovaná negatívne dotknutá.

20. Preto vzhľadom na znenie § 359 CSP odvolací súd odvolanie žalovanej voči výroku II. napadnutého rozsudku ako podané neoprávnenou osobou podľa ust. § 386 písm. b) CSP odmietol.

21. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP vo výrokoch I. a III. ako vecne správne potvrdil.

22. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalobcovi preukázateľne žiadne trovy nevznikli a žalovaná vzhľadom na neúspech v odvolacom konaní nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania, preto odvolací súd nárok na náhradu trov odvolacieho konania stranám sporu nepriznal.

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).